

ΕΡΓΑΤΗΣ,
ΕΓΩ ΟΩΩ;;!!

Οιμέ, τι σκληρό παιχνίδι
της μοίρας...

Τελικά ποιος ευθύνεται γι' αυτή την "κρίση";

Κάποια -λίγα πάντως, έτσι;- "άπληστα" αφεντικά; Η "πλουτοκρατία";(!)
Τα golden boys; Οι Αμερικανοί; Οι Γερμανοί; Η κυβέρνηση; Η προ-
ηγούμενη κυβέρνηση; Η τεμπελιά μας;

Και τι πρέπει να γίνει για να βγούμε απ' αυτήν;

Να δουλεύουμε περισσότερο; Να δουλεύουμε part time; Να μαζεύ-
ουμε τις αποδείξεις; Να πληρωνόμαστε λιγότερο; Να διώξουμε τους
μετανάστες; Να φέρουμε ξένους επενδυτές; Να πάρουμε αγκαλιά
το ΔΝΤ; Να διαολοστείλουμε το ΔΝΤ; Να προωθήσουμε τη Νανά
Μούσχουρη, τις παραλίες και τα εθνικά τυριά μας;

Ήντάξει, τ' αφεντικά μάς δου- λεύουν κι αυτό είναι κατανοητό απ' όλους.

Κατά τ' άλλα "ο ελληνικός λαός" κάνει, απλά,
αυτό που ξέρει καλύτερα: το βουλώνει. Όχι γιατί δεν καταλαβαίνει
πως τον δουλεύουν, μα γιατί δεν μπορεί να ορίσει με σαφήνεια τη
μέθοδο. Τίποτα δεν είναι τυχαίο, φυσικά. Η ερμηνεία της κρίσης
σαν δομική και επαναλαμβανόμενη στιγμή της καπιταλιστικής συν-
θήκης δε θα μπορούσε παρά να είναι ταξική. Ταξική; Μα πως θα ή-

ταν δυνατόν κάτι τέτοιο; Η εγχώρια εργατική τάξη έχει εξορίσει τις ταξικές αναφορές και ερμηνείες εδώ και δυόμισυ, τουλάχιστον, δε- καετίες.

Από την οργανική σύνδεση της εγχώριας αριστε-
ράς με το κράτος και τη "δικαίωση" των αγώνων της που έφτασε
πακέτο με την πανηγυρική ενθρόνιση του πασοκ στα 80s, μέχρι την

μαζική εισαγωγή φτηνής εργασίας απ' το ανατολικό μπλοκ στις αρ-
χές των 90s, το πρόταγμα ήταν ένα: ο καθένας μπορεί να γίνει αφε-
ντικό του εαυτού του. Κεφάλαιο; Αυτοοργάνωση; Εργατική τάξη; Υ-
περαξία; "Αυτά είναι για ξενέρωτους", "τα' δαμε και στη Ρωσία";(!)
"υπάρχουν και καλά αφεντικά" "η ζωή είναι μικρή δικέ μου", "τρώ-
γε-πίνε-σκότωνα-μπ-σε-πούνε-και-μαλάκα". Η εθνικοποιημένη εργα-
τική τάξη νόμιζε πως είχε αρπάξει τον παπά απ' τα αρχίδια και μο-
νολογούσε: "Τώρα θα δουλεύουν μόνο οι ξυπόλητοι κι όσοι απ' τους
υπόλοιπους δεν καταφέρουν να γίνουν μικροαφεντικά θα ρεφάρουν
σε ευκαιρίες κατανάλωσης και ιδεολογική (βλέπε εθνική) υπεροχή".

Η εργατική τάξη στον παράδεισο;

Στα σίγουρα, μα με ημερομηνία λήξης. Η πτώση έχει ήδη ξεκινήσει
και η πρόσκρουση θα είναι ζόρικη. Και δυο φορές πιο ζόρικη για ό-
σους επιμένουν στο μοτίβο του ατομισμού. Ο καθένας για την πάρ-
τη του, λοιπόν; Είμαστε σίγουροι πως είναι πολλοί αυτοί που θα
προτιμήσουν μια τέτοια κανιβαλική διαδρομή. Για τους υπόλοιπους,
ωστόσο, υπάρχει η εναλλακτική:

Συλλογική, ταξική ερμηνεία της κρίσης- ταξική αλληλεγγύη-

εργατική αυτονομία.

Ακούγονται μπανάλ κάτι τέτοια, ε;

Μπορεί. Αλλά όσο περνάει ο καιρός θα γίνονται όλο και πιο επίκαιρα.
Όπως και η διόλου μπανάλ εναλλακτική τους -η βαρβαρότητα...

